

# JÓZSI JÓL VAN

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 36. szám, 2019. szeptember 6.

Kedden este láttunk egy babakocsit Algyő és Szeged között, a bicikliút mellett. Bekötött szájú zsák volt benne. Úgy gondoltuk a feleségemmel, ez Tükrös Jóskáé lehet: egy falunkbeli emberé, aki ilyen kocsival szokta vinni a holmiját. Ő nem volt a közelben. Másnap délután még mindig ott állt a kocsi.

Lefényképeztem, megosztottam a fotót a Facebookon, azzal a megjegyzéssel, hogy ez talán Jóskáé lehet. Láttá-e őt valaki mostanában? Azonnal jöttek a hozzászólások: tegnap este a faluban volt; a fotón nem az ő kocsija van, az más színű. Egy ismerősömtől jelest kaptam emberségből. Írtam, hogy azokat illeti dicséret, akik segítik őt, mert tudom, hogy segítik. „Na, ezen vitatkozhatnánk!” – vetette oda másvalaki. A polgármester azt írta, Józsi jól van, és én legközelebb inkább a szociális ellátó intézménynek szóljak, úgy gyorsabban megoldódik a probléma.

Jóban vagyunk. Nyilván sietett praktikusán helyre tenni a dolgot, de lehet, tartott attól is, hogy olyan vita alakul ki választási kampány idején a kép alatt, amelyben védekeznie kell. Írtam, hogy igaza van, csak azért posztoltam ide, mert nem voltam biztos abban, hogy baj történt.

Ám én is azt gondoltam: a lényeg, hogy a mi Józsink jól van. Úgyhogy harmadnapra levettem a képet.

Azt nem tudom, hogy a babakocsi – amely öt nappal később is ott állt még – kié. Azt sem tudom eldönteni, hogy egy összetartó, figyelmes közösség felelős tagjának érezhetem magam, vagy ami történt, tankönyvi példa arra, hogyan zárkózunk be, és én ennek az állatorvosi lónak egyik végtagja, esetleg más, nemesebb szerve vagyok.